

Áhrifarík viðvörun og
og vinsamleg bending,

Viðvörun og hollráð Péturs Guðmunds-
sonar barnakennara á Eyrarbakka.

6.

6 blöð qto.

1

Ahrifarnís viðvörum og vinsamleg þending.

Það var um sitt stæid sá ljóður á ræði margra þeirra manna er voru á milli í
Eyrarbakka, að smíðja séi í einhverja smámanni hjá bóthaldaranum þó afgræðistu
manni hans, að afgræðstanni loftinn. Hin almenna verja var, að um þessu fengu „föndagjafum“,
og eitthvað „smíðja í loftum“, ~~hann~~ rísinur í bráfi eða sýluvotla handa henni önnur
eða Þórhildur henni v. s. f. v. Ræði þessi smíðjagangur séi einungis til þess að
manna - sjálfan þó til hennar - og smíðja. Að afgræðstanni loftinn var það
verja, að við stíffu með vinnu, s. e. s. f. v. var um þessu, þó afgræðna myndar henni í
í svit, sagði við bóthaldaranum: „Þó mæður svo eldi í föndagjafum.“ eða: „Þó
mæður svo eldi sýluvotla eða farsinn rísinur í loftum, handa Þórhildur s. e.
henni er, handa henni holdu þessu eða henni blanda-þjónna?“ „Já, já!“
Það var alveg í áföngum þess, sem þannig báðu de fólku er áttu, með mætti mætti
á hafi ein þessu, þessu er hann nokkur góðalt einhverja, en riflagar þó og á þessu
um vaxi biddi hjá Þorgerðunni gælda, veldu, þó fólku mætti vaxi vinnu og jafnvel
þessu eiganda hennar, P. B. hófoli eða syri hans, Andreas hófoli.

Einhverja sinni var svo við, að um þessu þessu / 2-3 ára að aldri og þó einu tímum hvar
og vinnu þessu henni: sýttu er það þessu þessu í Þórhildur, og
var mætti þessu í hagar þessu eða veldu af gældu þessu eða í, sem
hann átti, en áttu er hann þessu henni, veldu henni nota séi þessu almenna síð, eða
rættara þessu, eða áttu almenna jafnaldri sinnu og margu til við bóthaldar þessu, sem
afgræðdi hann, um þessu, hvar hann þessu mætti veldu veldu veldu henni með sé.

Pilturinn sagði því við-bók haldarinn, en það var Pétur sál. Fudrussonur
 Kunnari, fadri Jóns Axel, Péturssonar og þeirri mörgu systkyni; „Þú og mín elsti systir
 mín (og átti hann þá við minna fölsku, „fölsku fölsku“ sem kallad var) áður en ég fór, eru
 fáeinir reisur í bréfi.“ Jón, að og sjálfst, drangur minur, sagði Pétur og lét hann
 fá hildu vörðna, þrátt fyrir það að hann gjórdi. Þá fór síðan vísir, að drangurinn
 var einu elsti svo langi Kunnari í skólaþrátt þeirri, en fölsku manna varinnar viddi,
 að hann vori þarinn, að bréðu vörð sig.“ Pétur vissi, að drangurinn var vörðstafa
 vel uppláttur. Síð þráttur og í alla stödi efni kogn. drangur, og Kallan hann því vörðstafa
 á einu við sig og vörð við hann: „Kallan, vinnurinn! Hóll langan tíð að Gerdar þér í
 það, hvernun ljótur síður það er, sem margir nota eru svo mjög þér við vörðstafa.
 Að suttja sér fölsku, Gerdarinn og suttja. Þetta er ljótur vörð, en sjá suttja frjög
 elsti sér stöðuga að áður framur fyrir þetta, það er svo alvarlegt, en þú elsti að
 leggja inn þessum ljótu síð, að suttja.“

Drangurinn 12/3 ára er einu vörðum háfjögurum að aldri, og einu meðal þessu góðu og
 gegnu borgara þessu Gójar, máður, sem sýnir í öllu sínu framfarði að hann hefði vörð
 einu þessu Gótu og gófuþáttu vörðstafa sem vörðum Gótu gótu hlöfnar þér í landi,
 og er vörð þessu gótu vörð vel, stíllur og síð þráttur og þrátturinn einu alla hluti. Hann
 sagði vörð vörð: „Gó gleyminn að því Pétur Fudrussonur Kunnari, því hann var einu
 meðal þessu mörgu manna en sjá Kunnari: Þú ert vörð í ljósláttum, sem vörð: mín við
 þrátturinn, sem mörgum vörðingji hafi vörð að minni, og sjá held, að Pétur hafi hilt
 á þrátturinn þessa til þess að vörð mín, vörð þegar og vörð hiltu ley vörð stíllu“

40

aldurs minis, 12. 13 ára stóðidinn, enda helgi of minn ad ephi ad vorum hross og
~~hrossu of hrossaldri~~ vadið hrossunni, sem hann varði mig við, ad bráð."

Þetta er leðdinnis sagn, sem sýni þad, m. a. hversu mikilvægt þad er fyrir
hina megu minni, hrossar sem hald, ad godi manni - og þad var minn ragnla of Petri Gud-
mundsþri, ad hann vdi godur madur yvel hugandi - hrossi i leid þessu of advari þa i
hrossunum stund. Þessi gessi var svo steygissamer, ad þetta advarun Petrus vel y lita
ei hann ad kominu varda, of þess Petri Gudmunds son þess o. t. v. kettillan vidur. Hannan
hlotid fyrir mig god steygissamer of gagnleg, alit of þessa vega vidur kominu fyrir þau
of borku minningu minna hrossu of þad, hrossu madur hrossu var.

Vid vorum samkomu er i barnastofnunni i Eyra-balla minn mig er of stelli of þess
Petri Gudmunds son þess, sem m. a. gessi adur, sem of stelli leita hrossu of arthodur leji hrossu:
Þa þessi of eyndissu, sem hrossu alit vid ad bina of hrossu hrossu, Elizabeth þess þess,
vid hrossu stors barnastofnunni, of þess hrossu Petrus vdi badi duglyg hrossu, god of
steygissamer i stofnunni sinni, manni sinni samkætt of borku minni god madur,
þa held of ad stelli sumu þessu, þess leita, megi þessu alvög ein stetta manni vidal
magna manna fyrir þad, m. a. hrossu godur sumu hrossu var foraldri minni sinni, godur
leita i steygissamer sinni of gagnlegu madur i stada sinni, enda vadi hrossu þess Hol
vid duglyg sinni of hrossu madur i stofnunni sinni, sigi einungis til þess, ad hrossu
hrossu manna þessa foraldri hrossu: sitti, upp er allri of þessu, hrossu of þess, ad
lypta þess of þessu alit ^{upp} til vega of virdinga vidal samborgara sinni i fjórðe-
laginu. Of er viss min, ad gissa þessi er m. a. sprattin of godur of gossu

hugsumur mæður hans og fæður, en framangit sínd saga sýnis að Pétur Eiríkssonur
 átti í viðkomu milli. — Pétur hóf elsti draugurinn af síðis í einhál við sig til fjörs að
 víðsta háms eða ákta; nei, hann fór stögu samlopa að hádi sínum við háms. Að
 henda hömsur í hinni óhæfi. Eiga ósíd senn háms var mið að hola elstis að háms, og
 bidja háms að gefa síni, og það er o. t. v. þessi, "af end", senn mostur og bestur
 árangurinn hefir haft í hef; hinni unga þeldi og til ómættu lofa gada fyrir gjafan
 háms, eitt hinni ungu á, en háms hefir síðan lifað.

Ög gjoti háð fyrir, að almennur háfi langi létid svo á og það átti í dag, að ög og
 Jón Axel Pétursson háfi stadið í óndvæðum mæði í stjórn málum — Þar er ög,
 af ög metti svo ögja, fótalauss eða fótgrúnnur ungu — en það hefir síð hvar ungu
 áttar viddi að fótakoffi. Vid hófnum elsti háfi að stöðu til fjörs að vinnu samann
 í vinnu, og fjóir háfi létid samann að seldu, en það hefir elsti offrad öðrum frá
 fjóir að vera hvar áttum til liddinnis og vinnu áttum ungu háfi fjóir, en
 h áttum öðrum hefir viddi til góðs.

Jón Axel Pétursson, en að vinnu háms og nýrsta létur fæður sínum í ungu og
 einháms fjóir, hvar ungu háms háms en, ein áttum og fjóir í stöðu síni, en háms
 háms síni mostur, hugg ög að háms eigi til mæður sínum að seldu og samann nýrsta
 af ög háms fótalauss síni og síni en eigi í uppverkni sínum. Það er sí stöði,
 fjóir háms háms háms, senn hollur en háms ungu háms að gægi í gægi og fjóir
 Axel hefir stadið þess sith þar, þar en ög vait jafuval háms til að vait háfi gæð.
 — Hallgrímur Pétursson segir: „Þú veist í hvern þú lítur þar,“ o. s. f. o.

Mei; vör vitum sigr ávalt hvada manni vör lítinn að vör matum í lífs líd
vörri; vör erum sjaldan að velta þvi fyrir oss, hvada manni hann kemur á gæms
þessi, að hinni, en þess verður vör þó stundum varir, er vör fögum að hafa ein-
hver mið við þá að vörstífi, einlunni vörstíffalogs vör þar hagnalogs vör, enda
minum þvi flótti hafa þau í hvern g fram komdum.

Af stífi vör af öðrum minnum vörstífi mér gæta verid með þessum miði:

1. Að vör látum þá af stíffaloga g sínum þvi að vör.
2. Að vör sínum þvi og gæms vörstífi að lídi; vör gæms godn ein þvi.
3. Að vör sínum þvi í þann vör, að vör þá g hafa stáinnu í vör fyrir þvi.

Þið er þad fyrir vör, sem vör höldum einu þvi logast vör, en þvi
Kornum vör til leidar með þvi? Gæms, sem gæms að fyrir sjálfa oss of þá.
Annad vörstífi er þad, sem Þetur Þurmannsson lét sig stíffa gæms þvi
ungu þvi, sem vör, þvi til ára sé Kornum vör vör þvi, "Hér er vör
hlytt í hvern til Þetur fyrir þessa Gæms þvi, þvi þvi þvi vörstífi
- til svo vörstífi gæms." - Þetta er að vörstífi einu vörstífi með Þetur g þvi
12-13 ára forðum, þvi þad hafa margir þvi einu að vörstífi, þvi þvi g vör,
en allt of sjaldan. Þarna var gæms g vörstífi, sem sigr vörstífi að vör
í hagnalogs vörstífi: Þvi forðum jagu vörstífi gæms vörstífi í þvi, að
í þvi. vörstífi gæms vörstífi, vörstífi, sem vörstífi hvern manni,
í vörstífi gæms, að gæms vörstífi hvern g þvi vörstífi þvi þvi vörstífi
vörstífi: Að vörstífi vörstífi vörstífi vörstífi vörstífi vörstífi.

Það var því í samleitun sagt, jöth verki og jöfugmanni loft, sem Þórus End-
 mundsson vann með því að gefa sig að drangumum og bændu þonnum í hvern hofa
 vori í ferðinni fyrir hána: Smitljúmar og fóbaksmarkum, og einu aðlaun loftu
 var þetta af Þórus hálfu, að hann hefði lítil lýnu af drangumum hálfu áður
 og hann var þonnum með öllum óvirkumandi - á einu náunsi hána.

Þótt margt fleira mátti um atviki þetta segja, þá vil ég minna að á síðasta atviki.
 Vei. Láttu oss aðra öf stíffa að því hefði, að væri ávirkum há, jöfugel fyrir það, sem
 væri gjörum sjálfis og með þeim vordum, er væri vitnum, að minni sara há, væri
 hjá þeim kala til vor og frá á gegn ^{adversum þorum} ~~þorum~~ samum og fóbaksmarkum gegn þetta
 framferdi. Hvad vinnum væri með þessu til góðs fyrir þá og oss sjálfa. Gakktu jöth,
 heldur margt úth. Vei sjánum, að of stíffa væri vor vand til íls eins og öfvi því sem
 til þess var stofnað. Hinn vand væri þonnum og stíldi öfvi í huga mannum
 einu djúpu sár; hann sá, að hæn var eigi um vörum náunum. Káttu að vör, heldur
 Kaldan og Kalkvíslojar vörum, án alls vilja til góðs leikvinnu og stíldu
 í hugarsteli hans og huldum hugarumum. Þetta var því íla vörum og
 stíffa væri og öfvi við það, sem væri átti, ef notkun væri numum mairi. með þessu
 annað en það að gjöra lítt verra.

Skundi 12-13 ánu ungljúmarum gegnum góða vörum um Þórus Endmundson, of þessu
 hefði fandi þessu að hádi sínu? Vei, hann hefði o. t. v. vör um hann að vörum,
 kaldid áfram að ná væri í fóbak með einu hugarum hánum að þá vörum, kaldid
 áfram að smilja og vörum fóbaksmarkum ánu vörum að vör.